

andělé strážní

kristina ohlssonová

Copyright © Kristina Ohlsson, 2011
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Luisa Robovská, 2014

ISBN 978-80-7473-154-9

2

Kriminální komisař Torbjörn Ross stál bez hnutí na pasci pod větvemi stromů. Rovná záda, na nohou zateplené holínky. Pofukoval slabý jarní větřík a mezi stromy prosvítaly paprsky slunce. Brzy budu moci spustit na vodu motorový člun, pomyslel si.

Prohlížel si ten strašlivý nález skrývající se ve dvou igelitových pytlích, které před necelou hodinou vyhrabal pes náhodného kolemjdoucího. V jednom se skrýval ženský trup od pasu nahoru bez hlavy a rukou, ve druhém spodní polovina těla.

„Jak dlouho tu leží?“ zeptal se Torbjörn Ross přivolaného soudního lékaře.

„To vám teď přesně neřeknu, ale odhadem tak asi dva roky.“

Torbjörn Ross překvapeně hvízdal.

„Dva roky!“

„Zatím jen hádám.“

Policejní aspirant stojící vedle komisaře Rosse si odkašlal.

„Nenašli jsme ruce a hlavu,“ oznámil.

Komisař nespokojeně zabručel:

„Necháme prohledat celé okolí. Třeba tu někde budou. Zavolejte psovody, ale ať postupují opatrně.“

Nepředpokládal, že by se ruce a hlava našly, ale jistota je jistota. Podobné případy vždy budí velkou mediální pozornost, proto si nemohou dovolit nic zanedbat.

Znovu se obrátil na soudního lékaře: „Kolik jí mohlo být let?“

„To vám teď taky neřeknu, ale zdá se, že šlo o mladou dívku.“

„A nikde ani stopy po oblečení.“

„To máte pravdu.“

„Že by sexuální motiv?“

„Nebo chtěl vrah ztížit její identifikaci.“

Komisař Ross zamyšleně přikývl.

„To je taky možné.“

Soudní lékař mu podal drobný předmět.

„Podívejte,“ řekl.

„Co je to?“

„Piercing z pupíku.“

„No ne.“

Komisař Ross sevřel šperk mezi palcem a ukazováčkem. Byl to stříbrný kroužek s malou destičkou, kterou otřel o rukáv bundy.

„Je tu nějaký nápis.“

Přimhouřil oči a otočil se zády ke slunci.

„Svoboda,“ přečetl vyryté slovo.

V tom momentě mu šperk vyklouzl z ruky a zmizel v hromadě hlíny.

„Panebože.“

Soudní lékař se zatvářil nešťastně.

Torbjörn Ross šperk znovu zvedl a došel si pro igelitový sáček, jaké se používají na nalezené předměty. Piercing by měl identifikaci oběti značně ulehčit. Zaráželo ho však, že by vrahovi, který si dal takovou práci s rozřezáním těla, unikl tak podstatný detail.

Zaměstnanci pohřební služby nanejvýš opatrně vzdvihli části těla na nosítka, zakryli je černým igelitem a odnesli do auta.

Komisař Ross zůstal stát na místě a vytáhl z kapsy mobilní telefon.

„Alexi,“ spustil, když jeho kolega telefon zvedl. „Promiň, že volám tak brzo ráno, ale chci tě upozornit na jeden případ, který určitě dostaneš na starost.“

Bylo poledne. Spencer Lagergren zatím neměl hlad, ale jelikož měl na jednu hodinu smlouvenou schůzku a nevěděl, jak dlouho potrvá, rozhodl se, že se raději naobědvá předem.

V restauraci Kung Krål na uppsalském náměstí Gamla torget si objednal kuře s rýží a poté se svižným tempem vydal kolem univerzitní knihovny Carolina Rediviva k Anglickému parku, v němž stála budova katedry literární vědy. Kolikrát už tuhle trasu absolvoval? Občas ho napadlo, že by tam trefil i se zavázanýma očima.

Asi v půli cesty ho začala pobolívat operovaná kyčel. Lékaři mu sice slíbili plnou hybnost, avšak kladli mu na srdce, aby byl trpělivý. V prvních měsících po auto-nehodě přesto někdy ztrácel naději. Chybělo málo a už nemusel být mezi živými. Byla by to opravdu ztracená ironie osudu, kdyby zemřel zrovna ve chvíli, kdy se všechno konečně začalo dávat do pořádku. Spencer se po třiceti letech nešťastného života definitivně rozhodl udělat to, co považoval za správné. Jako by ho však pronásledovala smůla.

Po nehodě ho čekalo několik měsíců pracovní neschopnosti. Když se poprvé v životě stal otcem, zrovna se učil znovu chodit. Při porodu nevěděl, jestli má raději stát, nebo sedět. Porodní asistentka mu nabídla, že by mu nechala přivést pojízdné lůžko, aby si vedle své rodící partnerky mohl pohodlně lehnout. To Spencer zdvořile, avšak rezolutně odmítl.

S dítětem se dostavila nová energie a schopnost regenerace. Rozvod s Evou nakonec nebyl vůbec tak dramatický, jak očekával. Zcela ho zastínila havárie, jež ho

málem stála život. Stěhováci během pár hodin vynesli ze společného domu veškeré jeho věci a jeho bývalá manželka k tomu neřekla ani slovo. Spencer na stěhování osobně dohlížel ze svého oblíbeného křesla, které nechal z domu vynést až jako poslední, což mu připadalo téměř symbolické.

„Dávej na sebe pozor,“ otočil se mezi dveřmi na manželku.

„Ty taky,“ odvětila Eva.

„Zavoláme si.“

Spencer zvedl ruku k nejistému pozdravu na rozloučenou.

„Jo,“ přikývla Eva s úsměvem, oči však měla zalité slzami.

Než Spencer stihl zavřít dveře, uslyšel její šepot:

„Ale bylo nám spolu i hezky, ne?“

Přikývnutím projevil souhlas, ovšem v krku měl takový knedlík, že ze sebe nedokázal vypravit ani slovo. Zavřel dveře domu, který byl téměř třicet let jejich společným domovem, a stěhovák mu pomohl sejít ze schodů na zápraží.

Od té doby uběhlo skoro devět měsíců a Spencer do svého bývalého domova ani jednou nezavítal. Jeho život po nehodě byl však plný jiných, triviálnějších návratů. Kupříkladu do práce. Na fakultě se rychlostí blesku roznesla zpráva, že uznávaný profesor literatury Spencer Lagergren opustil manželku a nastěhoval se ke své podstatně mladší přítelkyni ze Stockholmu, která mu právě porodila dceru. Spencer s pobavením konstatoval, že jeho kolegové jsou na rozpacích, zda mu mají k otcovství gratulovat, nebo ho raději taktně přejít mlčením.

Jedinou změnou, s níž se kromě omezené pohyblivosti těžko vyrovnával, bylo přestěhování do Stockholmu. Obtížně si zvykal na tempo velkoměsta a připadal si v něm ztracený. Pokaždé, když vlak ze Stockholmu

zastavil na uppsalském nádraží, nechtělo se mu zpátky. K Uppsale byl vázán nejen profesně, nýbrž i po soukromé stránce, a chyběla mu víc, než si byl ochoten připustit.

Vedoucí katedry literární vědy se jmenoval Erland Malm. Se Spencerem se znali od té doby, kdy oba na katedru nastoupili jako čerství doktorandi. Nikdy sice nebyli přátelé, ale ani konkurenti, nebo dokonce nepřátelé. Jejich vztah by se dal charakterizovat jako korektní a čistě pracovní.

„Posaď se,“ vyzval Spencera jeho nadřízený.

„Děkuju.“

Spencer nabízenou židli s povděkem přijal. Byl rád, že může bolavé noze po procházce trochu ulevit. Hůl si zavěsil na opěradlo.

„Donesly se ke mně nemilé zvěsti,“ spustil Erland.

Nemilé?

„Pamatuješ si na Tovu Erikssonovou?“

Spencer se na okamžik zamyslel.

„No jistě. Vloni jsem jí vedl diplomovou práci. Potom jsem si ale zkrátil úvazek a přenechal jsem ji té nové doktorandce Malin.“

„Jak se ti s Tovou spolupracovalo?“

Hluk z chodby je upozornil, že dveře kabinetu jsou otevřené. Erland vstal a zavřel je.

„Docela dobře.“

Spencer rozhodil rukama. Býval by uvítal, kdyby mu kolega nabídl kávu.

„Ačkoli nebyla moc ambiciózní a já ani Malin jsme nechápali, proč si zvolila tak obtížné téma. Chvilí trvalo, než jsme ji trochu nasměrovali. Mám dojem, že na závěrečném semináři dokonce propadla.“

„Scházeli jste se často?“

„Ne, viděli jsme se jen párkrát. Potom si ji vzala na starost Malin. Myslím, že Tova byla trochu nespokojená, že jí diplomovou práci vede doktorandka.“

Hůl se povážlivě zakymácela a Spencer ji raději opřel o Erlandův stůl.

„O co tu vlastně jde?“ zeptal se.

Erland si odkašlal.

„Tova tvrdí, že jsi jí celou dobu škodil. Že jsi jí odmítal s prací pomoci, jestliže ti...“

„Jestliže co?“

„Jestliže ti neposkytne jisté sexuální služby.“

„Cože?“

Spencer se nejprve zasmál, jeho smích však v mžiku vystřídal hněv.

„To snad nemyslíš vážně! Vždyť jsem se s ní sešel jen asi třikrát. Mluvil jsi s Malin?“

„Mluvil. Zastala se tě, ale taky připustila, že u vašich prvních setkání nebyla.“

Poslední věta zůstala viset ve vzduchu.

„Sakra, Erlande, ta holka nemůže mít všech pět pohromadě. Nikdy jsem svoje studentky neobtěžoval, to přece víš.“

Erland se zatvářil rozpačitě.

„Jenže teď máš krucinál s bývalou studentkou dítě! Někteří kolegové se nad tím pozastavují. Víš, že mně je to jedno, ale to se nedá říct o všech.“

„Koho máš na mysli?“

„Jen klid. Nebudeme se přece rozčilovat kvůli...“

„Tak koho?“

„Ehm... například Barbro nebo Manneho.“

„Barbro a Manneho! Vždyť Manne žije se svojí nevlastní dcerou a...“

Erland bouchl bezradně pěstí do stolu.

„Teď je řeč o tobě. Manne byl špatný příklad, beru zpátky.“

Ztěžka si povzdychl a pokračoval:

„Jiná studentka uvedla, že tě jednou viděla, jak se s Tovou objímáš.“

Spencer horečně zapátral v přehřátém mozku a vzpomněl si:

„Svěřila se mi, že její otec dostal infarkt, že za ním pořád jezdí do nemocnice, a proto se nemůže soustředit na psaní.“

„Její otec je mrtvý, Spencere. Víím to, protože dělal radního na magistrátu. Před pár lety umřel na leukémii.“

Hůl spadla na zem a Spencer se jí ani nepokusil zvednout.

„Jsi si jistý, žes jí objal kvůli tomu?“

Spencer věnoval svému nadřízenému tázavý pohled.

Erland pokračoval:

„Chci říct, na jednom objetí ještě není nic špatného. Pokud pro něj ovšem existuje vysvětlení.“

„Tvrdila mi, že na tom její otec není dobře. Tak to opravdu řekla.“

Erland si nervózně poposedl.

„Nemůžu to brát na lehkou váhu, Spencere. Musím to nějak vyřešit.“

Do kabinetu se prodraly paprsky dubnového slunce a na podlaze se roztančily stíny květin z okenního parapetu. Brzy budou čarodějnice a studenti se už připravují na každoroční tradiční oslavy: piknik v parku i sjíždění řeky na vlastnoručně vyrobených plavidlech.

„Spencere, posloucháš mě vůbec? Tohle je setsakramentsky vážná situace. Tovina nejlepší kamarádka je předsedkyní výboru studentské rady, který má na starosti otázky rovnoprávnosti. Pokud to vezmeme na lehkou váhu, může z toho být pěkný průšvih.“

„A co já?“ Spencerovi se náhle zastesklo po Fredrice.

„Máš za sebou náročné období. Vezmi si pár měsíců volno.“

„Pokud je to tvoje poslední slovo, může se klidně stát, že se už nevrátím.“

Ta slova Erlanda Malma zjevně vyděsila.

„Neblázni, Spencere. Do konce léta to bude smetené ze stolu. Pokud někdo šíří takové nepravdy, vždycky se na to přijde.“

„Pokud?“

Spencer s nespokojeným odfrknutím vstal.

„Čekal bych od tebe víc, Erlande.“

Vedoucí katedry mlčky obešel stůl a podal Spence-
rovi hůl.

„Pozdravuj Fredriku.“

Spencer beze slova opustil místnost. Doslova kypěl vzteky. Mimo to v něm však začaly hlodat i starosti. Jak z toho zatraceně vybruslí?

„To je Rebeca Trolleová,“ prohlásil Alex Recht.

„Jak to můžeš vědět?“ namítl Torbjörn Ross.

„Protože jsem před dvěma roky vyšetřoval její zmi-
zení.“

„Takže se vám ji nepodařilo najít?“

Alex věnoval kolegovi káravý pohled.

„Jak vidíš, tak ne.“

„Tělo je v pokročilé fázi rozkladu, a navíc nemá ruce ani hlavu. Bude těžké ji identifikovat, pokud ovšem nemáte její DNA.“

„To máme. Ale identifikace bude čirá formalita. Vím jistě, že je to Rebečino tělo.“

Alex vycítil kolegův váhavý pohled. Za poslední rok se s takovými pohledy setkal nesčetněkrát. Oči předstí-
rající soucit, za nímž se však skrývaly pochyby.

Zvládne to? ptal se ten pohled. Dokáže se vyrovnat se smrtí manželky?

Jednou z několika čestných výjimek byla vedoucí
personálního oddělení Margareta Berlinová.

„Spoléhám na to, že kdybyste cokoli potřeboval, dá-
te mi vědět. Neváhejte se na mě obrátit. Jsem tu pro
vás. Na sto procent.“

Teprve tehdy Alex sejmul masku a požádal o neplacené volno.

„Nechcete radši neschopenku? Zařídím to.“

„Ne. Neplacené volno stačí. Musím podniknout jistou cestu.“

Mohl dodat „do Bagdádu“, to by však znělo příliš okázale.

Alex ukázal na piercing, který držel v ruce.

„Pamatuju si, že to byl dárek od její matky k maturitě. Proto vím jistě, že je to ona.“

„To je mi teda dárek.“

„Kromě toho dostala ještě pětadvacet tisíc na studium. Rebeca byla v rodině první, kdo se dostal na vysokou školu, a matka na ni byla patřičně hrdá.“

„Kontaktoval už matku někdo?“

Alex odvrátil od piercingu pohled.

„Ještě ne. Mám to v plánu zítra.“

„Proč ne dneska?“

„Raději bych počkal, jestli přece jen nenajdeme hlavu a ruce. Není kam spěchat. Matka už se načekala dost dlouho. Jeden den navíc nehraje roli.“

Při těch slovech však pocítil bolest. Den může být někdy stejně dlouhý jako celý život. Klidně by obětoval deset let života za jediný den strávený s Lenou.

Nikdy bych si nemyslel, že stesk tak strašně bolí.

Rozechvělou rukou zastrčil piercing zpátky do sáčku.

„Jak jste teď na tom s lidmi? Zvládnete tak velký případ?“ zeptal se Torbjörn.

„Myslím, že ano.“

„Pracuje u vás ještě Rydh?“

„Jo, pracuje. A Bergmanová taky. Ačkoli ta je teď na mateřské.“

„No jo vlastně.“

Torbjörn se ušklíbl.

„Slyšel jsem, že ji zbouchnul nějaký starý profesor.“

Při pohledu na Alexův výraz však zvažněl.
„Takové řeči si nech pro někoho jiného, Torbjörne.
Já se do soukromí svých podřízených nepletu.“

Torbjörn raději změnil téma:

„Ale neměla by se už brzo vrátit do práce?“

„To doufám. Jinak mám v záloze ještě další lidi, kdyby bylo potřeba. I když nejlepší by samozřejmě bylo, kdyby se Fredrika vrátila co nejdřív. Nejlíp zítra.“

Alex se nejistě usmál.

„Člověk nikdy neví,“ pokrčil rameny Torbjörn. „Třeba už má plenek plné zuby.“

„Třeba,“ pokrčil rameny Alex.